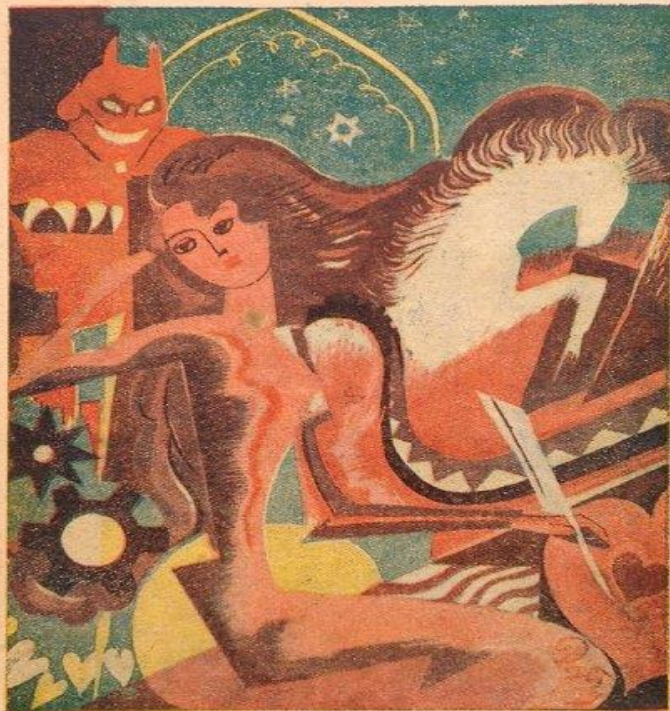

VŨ HOÀNG CHƯƠng

HOA ĐĂNG

VĂN HỮU Á CHÂU XUẤT BẢN

1959

Vũ Hoàng Chương

Hoa Đăng

VĂN HỮU Á CHÂU

Xuất bản 1959

MỤC LỤC

1. Nhịp Trúc Mùa Thơ
2. Tâm Sự Một Người
3. Bài Ca Bình Bắc
4. Đá Ngủ Bên Thềm
5. Mộng Dao Đài
6. Khởi Sầu
7. Mây Suối Về Đâu
8. Chiến Công Đờ Trần
9. Trăng Rằm
10. Xa Gửi Người Xưa
11. Chia Tay
12. Cố Viên Tâm
13. Vịnh Hai Bà Trưng
14. Nhạc Thái-Hòa
15. Vịnh Phạm Hồng Thái
16. Ý Đàn
17. Nhớ Thăng-Long
18. Ý Giao Duyên
19. Gửi Tặng
20. Phó Giang Hồ
21. Nửa Đêm Trừ Tịch
22. Khúc Hát Chèo Xuân
23. Hát Giang Sóng Vỗ
24. Cảm Đề
25. Chia Tay
26. Trách Gì Ai
27. Loạn Trung Biệt Hữu
28. Giờ Đã Điểm
29. Thu Có Nguyệt
30. Gặp Lại Cố Nhân
31. Phố Cũ
32. Hận Tráng Sĩ
33. Khúc Hát Chìm Châu
34. Đăng Lâu
35. Hoài Niệm
36. Từ Đây
37. Mộng Vẫn Còn
38. Tâm Sự Hải Đường
39. Trả Ta Sông Núi
40. Xuân Tứ
41. Đuốc Thơ
42. Xuân Thanh Bình
43. Tình Si
44. Cảm Truyện Nàng Thơ

- 45. Mai Trắng
- 46. Tâm Sự Phố Phường
- 47. Lộng Chương
- 48. Thủy Tiên
- 49. Tuổi Xanh
- 50. Đăng Trình

Nhịp Trúc Mùa Thơ

Hoa mai nở tuyết đầu khe suối
Làn sóng kỳ hương nhập ánh trăng
Ca giữa lời mây *hề* đàn trong tiếng khói
Hồn cũ trời Nghiêu *hề* ai có nghe chẳng?
Ta nghe vạt áo Cô Hằng
Nổi lên trận gió chim bằng ngày xưa...
Nhạc tan thành một bài thơ
Giòng Ngân quạ réo đôi bờ lưu ly...
Từ phen Trái Đất ra đi
Lệ chia phôi đã xanh rì trùng dương
Chiều nay *hề* lòng khe nở nguyệt
Đầu khe *hề* rừng tuyết đưa hương
Tám suối âm thanh *hề* đồn trong nhịp trúc
Ta gõ mà chơi *hề* vang giấc hoàng lương
Nhấn chơi về cuộc tang thương
Bóng hoa mai rợp con đường trầm luân
Đời hiểu gì chẳng *hề* chữ Đạo?
Ta có hay không *hề* cái Thân?
Nước trôi sáu ngả vào Tần
Chẳng qua một phút mây vờn sườn non

Tâm Sự Một Người

Thơ ném mười phương
Tình trao thiên hạ
Mỏi nhớ mòn thương
Ngàn dâu bóng ngả
Gối chăn ơi! Hỡi chiếu giường!
Vùi đây tâm sự thê lương...

Tiếng thở dài sao rưng
Hàng lệ đắng mưa tuôn

Đầu ấp vào người
Mình riết vào người
Dòng đau tâm sự khơi nguồn...
Bình sinh mộng đã hoàng hôn
Bông, tre, vải, cói... mờ chôn cuộc đời

Ta khóc cùng Người
Ta giải cùng Người
Dòng đau tâm sự đầy vơi...
Gối chông chênh, mền cũ nếp khâu rời
Chiếu mong manh, giường hẹp của ta ơi!
Trăng rụng nửa vơi
Đêm mờ trọn kiếp
Nghiêng đĩa dầu vơi
Không thành giấc điệp
Bảo dùm ta, gối hời chẵn hời!
Phương nào sự nghiệp?
Tình mất đâu nơi?

Hương phấn vàng son ngoài cửa khép
Then cài nghe mộng tứ bề rơi...
Gối chẵn yêu mến! Giường thân thiết!
Ta mở hồn ta với các người.

Bài Ca Bình Bắc

Kể từ đây
Mặt trời mọc ở phương đông ngùn ngụt lửa
Mặt trời lặn ở phương đông máu chứa chan
Đã sáu mươi ngàn lần,
Và từ đây cũng sáu mươi ngàn lần,
Trăng tỏ bóng nơi rừng cây đất Bắc
Trăng mờ gương nơi đồng lúa miền Nam,
Ruộng dâu kia bao độ sóng dâng tràn...
Hãy dừng lại, Thời-gian!
Trả lời ta! Có phải,
Dưới vầng nguyệt lạnh lòng quan ái,
Dưới vầng dương thiêu đốt quan san
Lớp hưng phế xô nghiêng từng triều đại...
Mà chí lớn dọc ngang,
Mà nghiệp lớn huy hoàng
Vẫn ngàn thu còn mãi?
Vẫn ngàn thu người áo vải đất Qui-Nhơn...

Ôi người xưa Bắc-Bình-Vương!
Đống-Đa một trận năm đường giáp công
Đạn vèo năm cửa Thăng-Long
Trắng gò xương chất đỏ sông máu màng.

Chữ đây lại đã xuân sang,
Giữa cố quận một mùa xuân nghịch lý.
Ai kia lòng có mang mang
Đầy vơi sầu xứ
Hãy cùng ta ngẩng đầu lên, hướng về đây tâm sự,
Nghe từng trang lịch sử thét từng trang.
Một phút oai thần dậy sấm
Tan vía cường bang
Cho bóng kẻ ngồi trên lưng bạch tượng
Cao chót vót năm màu mây chiêm ngưỡng
Dài mệnh mông vượt khỏi lũy Nam-Quan
Và khoảnh khắc đổ xuôi chiều vượn ngược hướng,
Bao trùm lên đầu cuối Thời-Gian:
Bóng ấy đã ghi sâu vào tâm tưởng
Khắc sâu vào trí nhớ dân gian
Một bành voi che lấp mấy ngai vàng!

Ôi Nguyễn-Huệ, người anh hùng áo vải!
Muôn chiến công một chiến công dồn lại
Một tấm lòng muôn vạn tấm lòng mang
Ngọn kiếm trở, bao cánh tay hăng hái
Ngọn cờ vung, bao tính mệnh sẵn sàng.
Người cất bước, cả non sông một giải
Vươn mình theo... dãy Hoàn-sơn mê mải
Chạy dọc lên, thông cảm ý ngang tàng.
Cũng chồm dậy đáp lời hô vĩ đại,
Chín con rồng bơi ngược Cửu-Long-Giang.

Người ra Bắc, oai thanh mờ nhạt nguyệt
Khí thế kia làm rung động càn khôn
Lệnh ban xuống lời lời tâm huyết
Nẻo trường chinh ai dám bước chân chồn?
Gươm thiêng cựa vó
Giặc không mờ chôn!
Voi thiêng chuyển vó
Nát lũy, tan đồn!
Ôi, một khúc hành ca hề gào mây thét gió!
Mà ý tướng lòng quân hề bền sắt tươi son!

Hưởng ứng, sông hồ giục núi non:
«Thắt vòng vây lại!» tiếng hô ròn

Tơi bởi máu giặc trắng liềm múa
Tan tác xương thù ngựa đá bon...

Xim rừng, lúa ruộng, tre thôn,
Lòng say phá địch khúc giõn tiến quân
Vinh quang hẹn với phong trần...
Đống-Đa gò ấy mùa xuân năm nào!

Nhớ trận Đống-Đa *hề* thương mùa xuân tới;
Sầu xuân vời vợi.
Xuân tứ nao nao:
Nghe đêm trừ tịch *hề* máu nở hoa đào,
Ngập giấc xuân tiêu *hề* lửa trùm quan tái
Trời đất vô cùng *hề* một khúc hát ngao
Chí khí cũ găm trong da thịt mới
Vẳng đáy sâu tiềm thức, tiếng mài dao.
Đèo Tam-Điệp *hề* lệnh truyền vang dội
Sóng sông Mã *hề* ngựa hí xôn xao
Mặt nước Lô-Giang *hề* lò trầm biếc khói
Mây núi Tản-Viên *hề* lọng tía giương cao...
Rằng: đây bóng kẻ anh hào
Đã về ngựa trên ngã ba thời đại
Gấm vóc giang san *hề* còn đây một giải
Thì nghiệp lớn vẻ vang
Thì mộng lớn huy hoàng
Vấn ngàn thu còn mãi...
Ôi ngàn thu người áo vải đất Qui-Nhơn!

Nay cuộc thế sao nhòa bụi vẫn
Lũ chúng ta trên ngã ba đường
Ghi ngày giỗ trận
Mơ Bắc-Bình-Vương
Lòng đấy thôn trang *hề* lòng đây thị trấn
Mười ngã tâm tư *hề* một nén tâm hương
Đồng thanh rằng: Quyết noi gương!

Để một mai bông thắm cỏ xanh rờn
Ca trống trận thôi lay bóng nguyệt
Mừng đất trời gió bụi tan cơn.
Chúng ta sẽ không hổ với người xưa một trận Đống-Đa nghìn thu oanh liệt,
Vì ta sau trước lòng kiên quyết,
Vàng chẳng *hề* phai đá chẳng sờn.

Đá Ngủ Bên Thềm

Quán khách nằm xuống lắng tiếng mưa
Cái xuân đời loạn náo nùng chưa!
Mặt e gió cợt đào không mở
Thoi giục năm già én cứ đưa
Thẹn nỗi mình thêm hờn nỗi nước
Thương người sau lại nhớ người xưa
Biết cùng ai nói câu tâm sự
Đá ngủ bên thềm gọi chẳng thưa

Mộng Dao Đài

Nắng vàng theo gió vàng lên
Có ai theo gió về trên lầu ngà?
Hương bay thêm quế xa xa
Nghìn thu chị Nguyệt chưa già, ai ơi!
Từ theo Trái Đất giọng chơi
Vóc băng sương có đầy với ít nhiều
Xót thay, lòng vẫn tiêu điều!
Lửa hành tinh, mấy mùa yêu, đã tàn
Ngọc phai vàng tắt dung nhan
Tương tư lạnh khoá cung Hàn từng đêm
Lệ rơi ướt bầy màu xiêm
Ngang sông quạ réo càng thêm gợi sầu
Lệ rơi xiêm ướt bầy màu
Ngang sông quạ réo gợi sầu tương tư
Đêm qua gió vắng lời thơ
Chiều nay lại một chiều mơ xuống trần
Có ai nặng tấm lòng xuân
Từ khi cỏi tục xa dần cỏi Tiên?
Có ai lòng nặng thiên duyên
Từ khi bụi xóa đường lên non Bồng?
Có ai tình cũ nặng lòng
Từ khi suốt thắm ghen giòng Thiên-Thai?
Để cho mộng biếc Dao-Đài
Xe mây rẽ lối trần ai một chiều

Khởi Sầu

Bất hứa trần thanh nhập ngoạ lâu
Mộng trung Hợp-Phố chính hoàn châu
Thiên biên hết báo lai phương tín
Xạ khởi Cô-Tô dạ bán sầu

Bên trời vắng báo xuân sang
Giữa khi Hợp-Phố mơ màng về châu
Gác nằm hiu quạnh bấy lâu
Nửa đêm chợt nổi cái sầu Cô-Tô

Mây Suối Về Đâu

Trước đây mười chín năm
Anh vừa hai mươi tuổi
Em cũng vừa trắng rằm
Tóc thơm còn bỏ suối

Học tan chiều mỗi buổi
Đón nhau tận cổng trường
Hai xe cùng giọng ruổi
Hồn mơ về một phương

Ôi, đẹp nhất con đường
Cửa-Đông về Cầu-Gỗ!
Nắng đào cây lá vương
Men xuân ngập hè phố

Đoá hoa Tình đợi mở
Trong một phút thần tiên
Làn môi ai bở ngỡ
Cặp mắt ai triền miên!

Thấy Anh đắm đắm nhìn
Cúi đầu Em đỏ má
Như hiểu niềm van xin
Như hẹn cho tất cả

Đêm ấy về đôi ngả
Gác trọ với lầu trang
Giấc mơ đầy bóng Gã
Chiêm bao đầy bóng Nàng

Hè sang hay thu sang?
Vẫn mùa xuân bất diệt!
Tuổi đá như tuổi vàng
Có riêng vàng đá biết

Đêm nào xanh bóng nguyệt
Vai kề tay nắm tay

Bước vào trang tiểu thuyết...
Đôi ta liều lắm thay!

Sóng mắt quá chừng say
Môi nồng rượu ân ái
Tình vẫn tình thơ ngây
Lòng đã lòng điên dại.

Thế mà... Chưa kịp hái
Giấc mộng chỉ còn hương!
Khói mây mờ mặt ả
Thề hoa trắng một phương.

Mất về đâu? Con đường
Học tan chiều mỗi buổi
Nắng đào cây lá vương
Hai xe cùng giông ruổi!

Có chàng hai mươi tuổi
Cùng cô bé trắng rằm
Thơ Mây dìu tóc suối
Trôi theo mười chín năm.

Chiến Công Đời Trần

Trang sử Đông-A nhược thắng cường
Đến nay càng đẹp ý treo gương,
Hội Diên-Hồng đó nền Dân-Chủ
Sóng Bạch-Đằng kia hịch Đại-Vương,
Giáo trở "Thôn Ngư" trời đã nín
Tay chàm "Sát Thát" giặc nào đương?
Khí thiêng Vạn-Kiếp bùng mây khói,
Lòng chột hoa quỳ khắp bốn phương

Trăng Rằm

Sóng khóc
Tơi bời
Tối tấp
Vàng rơi
Rối loạn tan hoang cả một trời...
Gió từng cơn sào sạc

Mây từng bày ngơ ngác
Một vầng trăng bạc
Trên hồ tan tác
Hỡi ơi tan tác vầng trăng
Nửa đêm qua vỡ hết một Cung-Hằng!

Sóng diên quẩn quại
Gió cuồng dâng mãi
Từ đáy hồ sâu
Muôn niềm tê tái...
Vô tình ai có thấy chẳng?
Có ai buồn với ta chẳng?
Nửa đêm qua vỡ hết một Cung-Hằng!

"Vàng gieo ngấn nước!" Ai thi thánh?
Và ai nở sè làm muôn vạn mảnh
Vầng trăng đêm nay?
Hồn Thơ nát với Lầu Say
Gương Nga lại Bóng Thơ này đảo diên
Ôi sóng thời gian, mây thế sự...
Đường Thanh-Liên *hề* Việt Thanh-Hiên!
Đâu nữa trăng tròn Thi Tứ?
Đây mùa bão táp triền miên!
Dặm trường tan mộng cổ viên
Có ai chấp mảnh ưu phiền thành Thơ?

Xa Gửi Người Xưa

Nói gì đây? Biết nói gì?
Ôi thôi! Từ lúc phân ly đến giờ...
Trời hoa đất rượu ngày xưa
Có còn đâu! Cá chim mờ bóng tằm...
Mới hôm nào, gác Cuồng-Ngâm,
Lời thơ ai đẹp tiếng cầm ai say?
Tang thương một cuộc ai bày?
Giấc Thiên-Thai, để trắng tay Lưu-Thần
Xa Cố-Đô, vắng cố nhân
Trái tim mềm, chịu hai lần nhớ thương
Ngày ba thu, trời một phương;
Gió Nam lại nức mùi hương trên người
Bâng khuâng tưởng bóng mơ lời
Mấy cung Hồ Xế tươi bởi lòng si
Nói gì đây? Biết nói gì!
Ôi thôi! Từ lúc phân ly đến giờ...

Lênh đênh là kiếp người thơ
Áo xanh màu đã bạc trơ bốn mùa
Báo chương mấy độ vẽ bùa
Chắt chiu cũng đủ tiền mua trăng rằm
Một mai chốn cũ về thăm
Sẽ treo giữa gác Cuồng-Ngâm tặng người
Bạn xưa lại họp cùng chơi
Hoa đêm nguyệt điện mây trời Đàng-Vương
Giờ đây chín đũa mười phương
Giai nhân thi sĩ mê đường chiêm bao
Xót đời cơn, nhớ làm sao!
Cố nhân ơi! Có đêm nào nữa không?
Trang thơ ném giữa bụi hồng

Chia Tay

Liều bến dài xanh bụi cuốn mờ
Người đi sâu có lệ như tơ?
Say nghiêng núi hận đêm nào nhi
Vàng rậy men cuồng ngọc kết thơ!
Đàng-Các mây tan, ầm gió giục
Nước về, hoa cửa động trơ vơ
Lòng đâu khoảnh khắc mà nhi nữ!
Một tiếng “lên đường!” chợt ngẩn ngờ

Cố Viên Tâm

Bồng như trắng nước dừng thuyền
Sóng đàn ca đổ dài trên sóng đời
Thu sang đầy xóm lá rơi
Tưởng nghe trong gió lệ người Giang-Châu
Hai phen cúc nở riêng sầu
Con thuyền mong buộc, nhớ câu "tình nhà"
Khói dâng huyền ảo tiếng ca
Rừng phong lác đác sương sa bóng chiều
Tầm-Dương bến cũ hoang liêu
Ai đem hết cả tiêu điều thời xưa
Phổ vào cung bậc gió mưa
Tiếng ca chìm dứt, còn chưa tạnh hờn
Dư âm đòi đoạn từng cơn
Chắc khu vườn vắng cô đơn nhớ người
Giữa đêm lòng chợt ngậm ngùi:
Giang hồ vị ấy thua mùi cố viên.

Vịnh Hai Bà Trưng

Đồng trụ tan tành lớp phế hưng
Miếu Đồng-Nhân vẫn khói hương lừng
Thương chồng thương chị cùng đau đau
Lo nước lo đời há dửng dưng!
Liệt-Nữ cả hai còn Sử chép
Lĩnh-Nam riêng một có Vương xưng
Ngàn sau nhuộm khí con nòi Lạc
Mũi kiếm đầu voi đủ tượng trưng

Nhạc Thái-Hòa

Người Yêu Hoa,
Với loài Hoa,
Lòng dâng trời bể
Cao tiếng đồng ca
Phiêu phiêu múa rụng sầu dương thế,
Đeo bước mềm tay nhịp nồn nà...

Nghe trắng bình minh ngoài bốn dậu
Thôi qua rồi u ám mộng đêm qua!
Nào chị em ta!
Hỡi Người Yêu Hoa!
Cầm tay chuyển bước cùng say múa
Kìa ánh thiều quang sắp chói lò!

Giấc tươi thắm sẽ từ nay chẳng gợn
Nỗi sầu mưa ngại gió quăng đời qua
Hồn thơm chẳng bợn
Mùa xuân không già.

Với chị em ta
Có Người Yêu Hoa
Ngoài nẻo trầm luân cùng đi về Đạo Lớn
Đài thiêng mơn mớn
Hương tình nguy nga
Này trang Huyền Sử chép duyên hoa
Nắng mới trời Nam nhạc Thái-Hòa

Vịnh Phạm Hồng Thái

Một tiếng vang trời khét Việt-Đông
Người Nam coi cái chết như không
Gió mây Sa-Điện vèo non Thái
Sương tuyết Hoàng-Hoa đẹp vết Hồng
Ngụy-Hiến còn đầu chưa hả giận
Tây-Cường mất vía đủ nên công
Bút thơ giới bước đường tranh đấu
Gang thép tung hoành chợt cảm thông

Ý Đàn

Mơ xanh đắng vị thu già
Sắt vàng chen, ngón tay ngà gió mưa
Chiều nay gợi nhớ chiều xưa
Bao giờ quên phút bây giờ cho chẳng?
Lòng hoa nghiêng dáng cầm trăng
Phím dây bừng thức cung Hằng áo xiêm
Lắng tai càng vấn nỗi niềm
Thoắt dồn mau thoắt buông chìm tiếng tơ
Sóng đàn ngậy nhịp chèo thơ
Mà bên thuyền chỉ hững hờ nước trôi
Một cung Lưu-thủy ngậm ngùi
Men thiêng hồ dễ say người được sao
Lỡ nhau mùa chớm bông đào
Gặp nhau thà giấc chiêm bao trước đèn
Tĩnh thôi gối lệ đầm hoen
Tiệc tan bèo nước sầu lên hôn hoàng
Trơ vơ một đảo lòng hoang
Chiếu cảm màu biển tường loang sắc trời
Quanh mình phấn rụng hương rơi
Cánh phiêu lưu chợt rã rời bướm hoa
Tiếng cầm chưa tắt dư ba
Nao nao nguồn máu lời ca vọng về
Rối tung hai mái tóc thề
Mây trời cỏ đất lê thê bóng chiều.

Nhớ Thăng-Long

Ôi Thăng-Long cách trở bấy nhiêu ngày!
Nhớ về Người thuở nào khuây?
Biển sâu gằm mãi gió
Trời dài nặng những mây...
Tinh sâu nặng như trời kia biển nọ
Ta ngồi thức trắng đêm nay...
Nghe sác lịm hồn hoa ủ dột
Lắng hồn rung sác bướm hao gầy
Ba chiều hoảng hốt,
Không gian nào đây?
Nắng chói chan hè mưa đột ngột
Lửa nắng xuân hè như đốt
Lưới mưa thu hề như vây...
Ôi Thăng-Long cách trở bấy nhiêu ngày,
Mơ về Người thuở nào khuây?

Trắng đêm mơ nửa giấc quan san này:
Con đường xưa hiu hắt
Phố phường xưa máu rây
Tiếng vọng mờ hoang loãng bước giầy.
Có ai gọi ta kia mà hồi thanh vội tắt?
Sóng hồ dâng ánh mắt
Cửa-Ô xòe ngón tay...
Nhưng năm cửa sao mà vắng ngắt?
Mà rưng rưng hồ Kiếm hồ Tây?
Phương về nắng gắt
Nẻo đi mưa lầy...
Ôi Thăng-Long cách trở bấy nhiêu ngày!
Thương về Người thuở nào khuây?

Ta thương nhớ, ta mơ về chốn cũ,
Nơi một thuở xa xôi nào kết tụ
Chim lành phơi phơi màu mây
Hoa Thiên-Lý nở thơm đài Tự-Chủ
Điềm lên đẹp cánh Rồng bay
Khúc dân ca nhuần thấm mọi nương cày.
Sao Khuê xuống, tâm linh ngàn cửa ngõ;
Văn Đài dựng đó;
Rồng lên sao xuống là đây!
Chín trăm^[1] năm hoài vọng một phương này.
Ta chẳng tiếc lâu đài xe ngựa;
Riêng ánh mắt Đài-Khuê mờ ngực lửa
Cũng khơi nguồn lệ ứa...
Còn đêm nào nữa?
Thôi rồi, đã trắng đêm nay!

Ôi Thăng-Long cách trở bấy nhiêu ngày!
Hồn thi nhân thuở nào khuây?

Ý vọng ca dao hề nghiêng đổ nhịp chày
Ngàn sương khói tỏa hề nổi nhớ hương gậy
Cầu son Hồ-Kiểm
Gương nước Hồ-Tây...
Nơi người gái Châu-Phong từng quyết chiến
Để ngàn thu hiệu lệnh gió còn say
Nơi một giấc mơ xanh bừng thực hiện
Trai Non-Lam trình diện cố đô này
Bể dâu ai xóa ai bày?
Ai rằng vương nghiệp lung lay?
Ta thành kính ngược thời gian hoài niệm
Về một cảnh thoa một bắp cày...
Trông vời hỏa ngục giờ đây:
Hàng mi liễu đôi phương bờ lửa xém
Nghe vàng chảy vực Hồ-Trâu, nước Mỏ-Đồng sôi ánh kiếm
Là máu sôi thành lệ chảy đêm nay
Là xôn xao lửa bốc dựng đôi mày...
Ôi Thăng-Long cách trở bấy nhiêu ngày!
Lòng dân Việt thuở nào khuây?

Thuở nào khuây được? Hỡi Thăng-Long!
Đã khép ba chiều nghẹn núi sông...
Thì mở một chiều riêng để tới;
Con đường xanh biếc ý rừng phong.

Trong bản in ghi là "trần", chúng tôi nghĩ là; sai, nên xin chữa lại là "trăm" như trên. Tên Thăng Long bắt đầu từ năm 1010 khi Lý Công Uẩn dời đô từ Hoa Lư đến, tính đến khoảng 1950 là vừa ngoài chín trăm năm...

Ý Giao Duyên

Sông núi từ lâu bật tiếng quyền
Đã nghe đồng vọng ý giao duyên
Con Người phải tự đòi cho được
Và nắm trong tay vẹn chủ quyền

Gió nổi vằn mây giục đấu tranh
Tâm tư lồng lộng kết nên thành
Thành ngăn sóng Đò, mây sừng sững

Nước Tổ về ngôi đẹp sử xanh

Thơ ứng điệu hoa nở Tự-Do
Hương bay nhạc ruổi ngát sông hồ
Ý dân hồn nước là đây nhi?
Vừa cảm thông vào một tiếng hô...

Kỷ nguyên đã hé nụ cười tươi
Trước mặt Người và tổ quốc Người
Quyền nước quyền dân quyền trọn vẹn
Phải về tay đó, hỡi con Người!

Gửi Tặng

Mùa lạnh đã về kia; ai chiến sĩ
Áo nhung trao mỏng mảnh, ấm gì chẳng?
Ngùn ngụt bãi sa trường lên tử khí
Đàn quạ đen bay rợp bóng cô Hằng,

Nắm xương vụn ướt đầm hơi giá rét
Vũng máu loang động thắm nổi oan thù
Kẻ bị dẫu nằm co bên xác chết
Rừng mình nghe gió lọt kiếp chinh phu

Tiếng vạc canh sâu, hồn ai gió thổi?
Rừng xanh xanh ả tối nhọc đi về!
Lửa đóm chòi cao, mặt ai trăng giõi?
Thoáng mơ hồ in bạc nét sương khuya

Đau đớn nhĩ, áo Nàng Bân chặm gửi
Trời quan san ảm đạm khói mờ mây!
Những tay ngọc! Sao còn chưa dệt cử?
Đã lâu rồi trống trận nguyệt lung lay...

Ôi những kẻ mài gươm từng đã sắc!
Lưỡi gươm kia há sợ lưỡi dao hàn...
Sao vẫn thấy trôi về trong gió Bắc
Tự muôn đời rên rỉ tiếng than van?

Còn ai đó ngồi vui quanh lửa ấm
Chuyện thế gian thời cuộc nở thâu đêm?
Có giây phút cảm thông ngoài vạn dặm
Mơ ai về chia sẻ gối chăn êm?

Ta, hàn sĩ nửa đời luân lạc mãi,
Xót cho ai cùng lạnh giấc tha hương
Đây, nhàu lấm vạt áo xanh quần quai,
Đây chinh bào, thôi cũng ướt đầm sương

Bông ấm áp, vải dày, ta chẳng có
Để dâng ai chung một hội một thuyền
Ta rút mối tơ lòng van với gió
Gửi giùm đi, tạm chút gọi là duyên.

Phó Giang Hồ

Nhất đán lâu đài hữu nhược vô
Hư tương thân thế phó giang hồ
Niên niên từng cú thanh sam thấp
Xứ xứ yên trần bạch cốt khô
Dục ẩm tôn tiền thôi tất xuất
Tương hành ngạn thượng khắp vi lô
Tiên-Châu thử biệt quan hoài thậm
Thái bán thi hồn dữ mộng cô

Cơ nghiệp buông trôi ở Vị-thành
Ném theo đời loạn kiếp lênh đênh
Lửa dăng bốn mặt khô xương trắng
Cúc nở hai lần ướt áo xanh
Đàn đế giục đi năn nỉ giọng
Bờ lau khóc tiễn ngấn ngơ tình
Xuân giang từ đấy với con nước
Thơ mộng vào ra chỉ một mình

Nửa Đêm Trừ Tịch

Bấy nay một mối tình cao quý
Tưởng đã chìm sâu cát bụi đời
Khoảnh khắc thiêu tàn duyên tục lụy
Nửa đêm trừ tịch gió lên khơi

Giai nhân danh sĩ mấy người
Bốn phương tâm sự một trời Cổ-đô
Mười năm qua, đến bây giờ
Nhìn nhau thấy cả giấc mơ thuở nào

Xuân về nhớ thuở ngát chiêm bao
Dòng nước trôi xuôi chợt nghẹn ngào
Lạc lững vàng son màu lữ thứ
Cành mai gượng ánh mặt hoa đào

Mười phần xuân có gầy hao
Tấm lòng xuân vẫn dạt dào như xưa
Mấy phen biếc đón hồng đưa
Dẫu rằng xong, vẫn là chưa thỏa nguyện

Chung một nòi Thơ chín kiếp duyên
Mối tình nguyên thủy vẫn y nguyên
Trải vui trăng nước sầu mưa gió
Cùng lạc về đây bốn hướng thuyền

Cảm thông giữa phút hàn huyên
Ta nghe cặp mắt u huyền nao nao
Vũ-Lăng nhớ chuyện Suối Đào
Chia tay chẳng biết phương nào tìm quê

Có nghĩa gì đâu một chữ về
Nếu không ngàn dặm ngược sơn khê
Nếu không ngược cả mười năm ấy
Về tận kinh đô của ước thề

Mùa xuân quạt gửi thơ đề
Bảo dùm ta, Chúa Xuân hè! còn không?
Hỡi ơi, một phút mơ màng
Đã tan rồi! Mấy phương lòng sầu lên.

Khúc Hát Chào Xuân

Gió sương riu búa
Nay sắp thôi rồi
Bóng mùa đông gió riu sương búa
Nay sắp như tiếng vang phai rồi
Tan thành mây xám lửng trời

Mai mốt lửng trời
Mây xám tươi bời
Vui mừng đi, chúng mình ơi!
Múa làm duyên, hát mà chơi!

Chúng mình ơi, ta cùng say múa
Trong ánh trăng cuối năm xanh mờ
Chúng mình say múa
Trong ánh trăng mờ
Lòng thơm phơi phới mong chờ
Mê man ngày Xuân, đắm yêu mùa Thơ

Xuân và Thơ, ta cùng mê đắm
Cao lời ca, cho lòng tươi thắm
Chân rún cho đều!
Tay uốn cho mềm!
Trăng gió êm đêm
Trong đêm...

Vang trời...
Tin mùa sang... khắp cùng nơi!
Hương mùa lên... Chúng mình ơi!

Hát Giang Sóng Vỗ

Đất dẫu thù riêng chẳng đạp cùng
Thù chung há lẽ đội trời chung!
Giận phượng tham bạo, em như chị;
Thoi dệt này phen đổi kiếm cung,

Ngọn cờ Nương-Tử Châu-Phong
Ngàn thu núi Tản sông Hồng còn bay,
Nghe vang ngọn cỏ lá cây
Tiếng ai thét gió ngàn Tây còn truyền.

Ầm ầm binh mã xuống Long-Biên
Thành quách thu về khói lửa yên,
Dâu bể hãy còn non nước ấy
Gương xưa vắng vặc nhớ trông lên.

Cùng nhau lại một lời nguyện:
Quốc thù rửa sạch Dân quyền nêu cao!
Hát-Giang sóng vỗ ào ào
Đêm đêm trăng lạnh như gào tiến quân.

Cảm Đề

Hồ đã tan thây sóng Bạch-Đặng
Minh còn mất vía ả Chi-Lãng
Ấy gươm Trần-tướng truyền Lê-đế?
Hay chỉ hồn thiêng nước Việt chẳng?

Chia Tay

Đò chiều sông lạ tiễn đưa nhau
Gió nấc từng cơn, sóng vật đầu
Hai ngả lênh đênh trời ngụt khói,
Người đi, ta biết trở về đâu?

Ta về lơ lảo tình thiên hạ
Chiếc bóng người đi túi dãi dầu
Mặt nước chân bèo nghe nức nở
Duyên tan bèo nước bốn hàng châu

Nắm tay cùng hẹn mai sau
Dòng ngân bắc lại nhịp cầu mong manh
Chữ đây cát bụi tung hoành
Chông gai mười cõi chênh vênh thế cờ

Một đêm quán nước trăng mờ
Kề hương tựa phấn những ngờ chiêm bao
Gió xuân cười gượng bông đào
Lông tay vòng ngọc, hoen bào giọt châu

Cuối thông gà giục sáng từ lâu...
Hết một đêm gần... Thôi, xa nhau!
Vĩnh biệt đây chẳng? Rằng tạm biệt;
Mà sao bến vắng nặng mây sầu?

Nhưng thôi, thôi cũng đừng lưu luyến!
Đời loạn còn chi đẹp nữa đâu.
Dứt áo cho tình ta đẹp nhé!
Non cao ngàn thuở nhớ sông sâu.

Tương-Giang kẻ cuối người đầu
Vu-San mưa rối mây nhàu tóc tơ
Sườn non vắng vẻ càng thơ
Nước sông quần quại mong chờ càng xinh

Rồi mai thiên hạ thái bình
Còn dâu xanh bến, Cao-đình còn xuân

Còn trăng hai mảnh xa gần
Còn soi bờ liễu sông Tần vện gương

Trách Gì Ai

Ai trách gì ai những bấy lâu
Xem thơ chẳng biết ý thơ sâu!
Thi nhân tự trách mình thôi chứ
Bèo nổi, mà sao rã quá sâu?

Cuối sông nước chảy về đâu?
Rẽ bèo khăng khít riêng đầu sông Tương
Chiều mưa bàng bạc phố phường
Lệ rưng rưng, chợt ngùi thương cho tình

Chiêm bao một phút nở hoa quỳnh
Mà trắng đôi tay cũng bất bình
Huống đã hoài công chờ nửa kiếp
Vườn trần hoa lạ bướm Trang-Sinh

Nào ai đâu bóng mê hình?
Phải chăng mình tự dối mình bấy nay
Hoàng hôn xuống, lệ mưa bay...
Sầu lên... chẳng nhấp mà cay men hờ.

Hỡi ơi! Tình vẫn chỉ là Mơ
Sao cũng đòi phen giận với ngờ?
Mới biết mình si là thế đấy
Mà ai si đến thế bao giờ?

Có chẳng một gã làm thơ
Mười năm cửa khép mây mờ tháp cao
Nhớ giai nhân tự kiếp nào
Mở lòng ra, đón trăng vào, thử xem!

Ví có đài gương tỏ trước rèm
Mà ai kiếp trước có là em...
Nhưng thôi, còn ước ao gì nữa:
Bốn ngã tâm tình ngập bóng đêm!

Hồn trong dĩ vãng tan chìm
Ngọn tàn đặng cũng im lìm cánh hoa
Lỡ nhau một kiếp xưa mà
Đành thôi ngàn kiếp sau là thâm thương

Loạn Trung Biệt Hữu

Đối diện tăng xưng thiên lai văn
Kim chiêu biệt hỹ, bút ưng phần!
Đông tây mộng quả tam canh nguyệt
Nam bắc tình khiên vạn lý vân
Trọc tửu cô đăng sầu bất ngữ
Hoàng sam thanh nhãn ý hà vân?
Thu phong sạ khởi tiêu hồn cực
Hổ khiếu viên đề hoảng hốt văn

Từng khen tuyệt tác ấy văn trời
Tạm biệt từ đây bẻ bút thôi!
Giấc mộng đông tây vầng nguyệt lững
Tơ tình nam bắc đám mây trôi
Tỉnh say một cuộc đành không bạn
Hào hiệp ngàn xưa dễ mấy người?
Chợt nổi gió thu lòng héo hắt
Đâu đây hổ thét vượn than dài

Giờ Đã Điểm

Giờ điểm rồi đây, hỡi Tuổi-Xanh!
Có nghe nét chữ réo tung hoành?
Có nghe giọng mực sôi trang giấy
Nhịp bốn ngàn thu sử Đấu-Tranh?

Đứng lên, nào bạn trẻ!
Thét lên một tiếng đồng thanh
Cho vang trời bể
Nổi sắt niềm đanh!
Cùng đáp ý muôn vàn thế hệ...
Ôi sông Bạch giáo Ngô-Quyền, bến Hồng voi Nguyễn-Huệ!
Dấu xưa còn để;
Chúng ta nguyện noi dấu bậc đàn anh.
Chẳng mơ chuyện nền Vương nghiệp Đế;
Mà hạnh phúc toàn dân, tự do toàn thể,
Mà giá trị con người, tương lai hậu thế
Đòi bảo vệ

Giục đua tranh.
Đồng tâm dựng một bức thành
Gió tung bay đá non Hoành rồi kia!

Giờ điểm lâu rồi, Bạn có nghe?
Xôn xao mặt giấy hiện câu thề;
Hằn lên nét mực nghiêm trang quá!
Chữ sắp hàng ra đọi nước phi...

Trong lòng sách vở đã vừa ghi
Một sứ mạng vô cùng to tát.
Lòng tuổi trẻ cũng dâng lên giào giạt;
Ôi nguồn cảm ứng mê ly!
Phút nửa khắc ngàn trái tim cùng đạt
Tới phong vị Chùa Hương, tới bài ca Sông Hát;
Nghe Cần-Thơ điểm khúc tình thi
Với Hà-Tiên Hà-Tĩnh cùng Phan-Thiết Phan-Ri,
Với đèo Ba-Dội đỉnh Ba-Vi.
Giữa Đồng-Tháp Đồng-Đặng cùng chung niềm phấn khởi
Có chợ Đồng-Xuân, có ga Đồng-Hới!
Ai? Nào ai cắt nổi biên thù?
Bắc Nam giàu nghĩa tương tri;
Giải đồng bên nớ bên ni vẫn liền

Các bạn! Nào ta hãy đứng lên!
Trái tim dân tộc đã xây nên,
Tự-Do đã hiển linh thần tượng
Cánh võ hào quang tỏa bốn bên.

Bút dâng làm nén hương đèn
Trước pho thần tượng hãy nguyện đồng tâm
Kìa đấy Con Người, đây Nước Tổ;
Đôi cánh thiêng nhịp vỗ khói mây trầm.
Lịch sử bốn nghìn năm
Một mùa hoa đang độ
Chúng ta bước, với linh kỳ dẫn lộ
Bốn bề sông núi đăm đăm...
Nền Độc Lập ngát niềm vui cương thổ
Vững niềm tin đài Thống Nhất cao ngâm
Lắng hồn Quê Mẹ giáng lâm;
Nén hương đèn quyện khói trầm say say.
Con Người còn đấy
Nước Tổ còn đây!
Còn phải đấu tranh vì Lý Tưởng
Kết trong hai chữ Tự Do này.
Ôi giờ đã điểm; nghe thần tượng

Phơi phơi hào quang đẹp cánh bay!

Chúng ta nguyên: Đã đến ngày
Dâng lên Nước Tổ vào tay Con Người
Đẹp như thần tượng sáng ngời –
Phải chăng các bạn? – Một đời tự do!

Thu Có Nguyệt

Sương thu ngủ trắng ngọc liên thành
Phượng nở đêm nào cặp má Khanh?
Hội thắm đèn hoa, mây hợp bạn
Kề vai cùng đẹp áo trắng xanh...

Chừ đây mưa gió tung hoành
Xa nhau, đành nở cho đành, gió mưa!
Đêm nào thôi đã đêm xưa!
Cánh tay ngủi vết hương thừa trống không

Trời một phương ai tỏ thức hồng?
Ngọn đèn ai quạnh, lửa nhàu bông!
Mưa vâu tám nẻo tù chân bướm;
Mà gió xoay chiều loạn núi sông...

Nghẹn ngào hoa địch lá phong
Dàn dụa chìm tiếng tơ lòng bẻ bai
Canh Hà-Mô, gối Liêu-Trai;
Gối xuông nửa gối, canh dài sáu canh.

Sóng càng cao mãi ý hoài Khanh
Mưa gió tàn đêm, mộng chẳng thành
Biết đến bao giờ thu có nguyệt
Chén hoa vàng có mắt ai xanh?

Gặp Lại Cố Nhân

Xa xôi lòng những ước ao:
Trăng ai rèm gấm, hoa nào vườn xuân.
Người xưa, này vẫn cố nhân
Mà, ôi thôi! đã phong trần cả hai!
Vắng tanh lòng gái đời trai
Đèn khêu tỏ ngọn đêm dài khóc nhau

Cười to, cho vỡ thương đau;
Giấc mơ xưa, gối chung đầu mà say!
Bao năm vị đắng mùi cay
Lênh đênh thân thể cầm tay nghẹn ngào
Nước cờ thua, giận mình cao;
Khói lên cuồng túy, nhạc vào hàm ca
Nhìn nhau, ta lại là ta...
Nổi nênh hồn mộng phong ba chiếu nằm
Thôi thì thôi nhé tri âm!
Lỡ thanh xuân ấy còn tâm sự này.
Còn nhau cũng lại còn say
Đòi thêm gì, ở chua cay thế tình?

Phố Cũ

Ôi chốn này xưa vai sánh vai
Trán cao hoài vọng tóc buông cài
Tuổi thơm mười sáu tình thơm mới
Duyên đượm hàng mi ngập nắng mai.

Hồ Gươm sóng lụa bờ tơ liễu
Hàng Trống Hàng Khay rộn bước người
Sách vở lên hương trầm ngát nẻo
Hoa soan hoa phượng chói màu tươi

Thấp thoáng hè qua đài phượng rụng
Lào rào thu muện lá soan rơi
Tay trong tay nắm, tình trong mắt;
Lòng bốn mùa xuân, nguyệt bốn trời.

Đôi lứa mê say cùng gắn bó
Mẹ cha cùng hẹn sẽ dành nơi
Trường chung một hướng nhà chung ngõ
Hoa gấm cùng mơ dệt cuộc đời

Thế mà tan tác mười năm mộng
Có kẻ ra đi chẳng một lời!
Nửa kiếp lênh đênh dừng phố cũ
Một mình trơ với tuổi ba mươi.

Lớp học nào tan, đường rộn rã
Tình thơm mộng nhỏ tóc buông vai...
Hàng Khay Hàng Trống hoa nào rụng?
Màu tím thờ ơ vạt áo ai!

Hận Tráng Sĩ

Một đi, tráng sĩ thẹn quay về
Lưu giản chưa phai nét mực đề
Còn có xanh đâu đôi mái tóc
Mà không chín quách một nôi kê?
Ai chàng ai thiếp duyên Hồ Hán?
Rằng lạ rằng quen giọng Sở Tề?
Đọc lại bài thơ ai tống biệt
Đi hiu sông Dịch lạnh lòng ghê!

Khúc Hát Chìm Châm

Ôi mùa xưa, nào đâu? Xuân mới nở
Trong màu hoa và hót ở lời chim!
Hỡi ơi! Sắc úa hương chìm
Tạnh cơn mưa, có ai tìm ngày xuân?
Ai rằng ảo mộng, chân thân
Nghìn thu ngà đục một lần tuyết tiêu!
Thương cho ngọc giắt vàng đeo
Ánh trăng xuống để buồn theo xuyên vòng
Tiếc cho quỳnh nở mười bông
Giữa đêm kỳ thú men bông bành tan
Vườn xưa nhịp điệu chưa tàn
Cánh xiêm mở chếch, cung đàn khép lời
Vàng trắng xụp đổ lưng trời
Vi ai thôi đã rụng rời cánh tay!
Xót thay, mà ngậm ngùi thay!
Nào ai hay? một mình hay nỗi mình.
Trời đất vô tình, mây gió vô tình
Gãy trâm rồi, đã rơi bình
Sầu lên chưa tắt màu dư lệ
Sầu có hồn chăng? Lệ có hình?

Đặng Lôu

Đặng lôu trường khiếu tác bi ca
Đối thử giang san nại nhược hà?
Bác-Lãng nhất chùy vô địa lập
Long-Tuyền tam xích kỷ thiên ma

Hứng hàm nô kiến bồn Tần lộc
Khúc bãi kinh văn khắp Nhị hà
Tri bất tri hề tang hải khách
Cố viên thù tảo dạ lai hoa?

Thét vang rừng suối bạt chim muông
Trời vẫn tròn, sao đất chẳng vuông?
Bác-Lãng một tay dùi bỏ xó
Long-Tuyền ba thước kiếm mài xông
Hứng lên giận ngấm hươu Tần chạy
Ngâm dứt ghê nghe sóng Nhị cuồng
Hoa rụng đêm nào, ai có biết
Quê nhà ai quét mảnh vườn tuông?

Hoài Niệm

Từ phen sóng nước gieo neo
Mấy hoa tan tác mấy bèo nổi trôi!
Thú xưa còn bấy nhiêu thôi:
Hồn thi nhân với giọng người danh ca

Mặt nhìn mặt còn ngờ trong giấc mộng
Phải rằng đây vang bóng một thời xưa?
Gác Đẳng-Vương¹ thưở ấy hợp bình thơ
Người trong cuộc bây giờ đâu nhận cá?
Giai nhân hoàn bội quy trường dạ
Danh sĩ phong trần tẩu mỹ nhiêm
Trải tang thương cùng đau đớn nỗi niềm
Nhịp xênh phách lại càng thêm gợi nhớ
Lệ trên tiệt những hờn người chan chứa
Xót cho nhau mang lấy chữ *Tài* chi!
Đâu đây chợt vắng tiếng tỳ...

1 Trong quyển *Loạn Trung Bút*, hai chữ "Đẳng-Vương" ghi là "Cuồng Ngâm", nhưng Vũ Hoàng Chương cũng cho biết thêm nguyên ý viết là "Dì Năm". Dì Năm là tên gọi người đào nương họ Chu, có lẽ là Chu Thị Năm, bạn tình của Nguyễn Tuân, tác giả tùy bút *Vang Bóng Một Thời*.

Từ Đây

Nhựa ứ mình cây chợt réo sôi
Ran ran một gốc hướng muôn chiều
Tin thơ đã báo mùa Dân Chủ
Vận nước quyền dân phải sóng đôi

Triều Đế triều Vương đã rụng dần
Khí thiêng Hồng Lạc nẩy triều Dân
Xôn xao từng búp vườn từng nhánh
Điềm Tự Do về, lá hiện thân

Ý nồn nà thơm giấc mộng đời
Trăm ngàn vạn triệu cánh lên khơi
Phải chăng cánh lá từ muôn nẻo
Hợp ý toàn dân kết ý Trời?

Lá phiếu Trưng-cầu một hiển linh
Xé tan bạo lực dưới muôn hình
Từ đây nước Việt, Dân làm Chủ
Ôi nhạc nào say khúc tái sinh!

Mộng Vẫn Còn

Vầng trăng hiện khóe thu xanh
Từ bao lâu vẫn chưa đành sẻ đôi
Bóng mờ gương khuyết pha phôi
Này phen lại trở về ngôi đêm rằm

Bâng khuâng cùng nhắc chuyện mười năm
Đời lỡ nhau thôi, mộng chẳng lành
Mây nước rộn cung đàn kỷ niệm
Trời yêu biển nhớ ngút thanh âm

Dây thơ dây kịch bóng trầm
Ngừng dây lợt tiếng tơ tầm vấn vương
Sắc hoa nhàu gió bốn phương
Lòng hoa vẫn khép tin hương mấy mùa

Nhìn nhau cười ngất: ván cờ thua!
Mà đáy tâm tư chợt sóng lửa
Dĩ vãng trôi theo về lớp lớp
Mang theo vắng vặc ánh trăng xưa

Nhớ gì không? Một đêm thơ!
Làng Phù-Lưu ngủ như tờ dưới trăng
Thi nhân gửi ý cô Hằng
Bóng đa lồng bóng tre đặng lung lay

Khoảnh khắc Thời gian nghỉ cánh bay
Không gian thu hẹp dưới đôi mày

Ta nghe cả một bầu trăng sáng
Rót cả vào đôi mắt đắm say

Men trắng riêng mắt ai đầy
Buồn cho những kẻ đêm này thề hoa
Lại cười cho lúa đôi ta
Chiếm vàng trăng, để... vẫn là đêm xuân

Âu hẳn tình ta khác thế thường
Nỗi niềm yêu nhớ cũng vẫn chương
Dễ chi tiếng nói trần gian ấy
Đủ kết cho thành nhạc với hương!

Phải rằng: Vân-Muội, Anh-Nương,
Vẫn Hoàng-Lang đợi, với Lương-Sinh chờ?
Mười năm bóng khuyết gương mờ
Chiều nay lại có bài thơ Trăng-Tròn

Nhịp đá vàng chen tiếng sắt son
Một cung hoài niệm ý chon von
Khóe thu còn biếc trắng tâm sự
Khanh của Hoàng ơi, mộng vẫn còn!

Tâm Sự Hải Đường

Chỉ sợ canh khuya mình ngủ mất,
Chàng Tô cao đốc chiếu xiêm hồng.
Thoa nghiêng làn tóc rối
Gác quạnh Trầm Hương, kia say lịm một bông
Giấc xuân chưa đầy, ngại ngừng,
Đẹp ơi, cô gái Đường Cung má đào!
Khói sầu mưa nhớ
Tình cũ chiêm bao
Rầu rĩ muông kêu giọt máu trào...
Mà ai trích địa tiêu tao
Thơ xuân Thành Gấm nở nào quên ai?
Hương thua tử giá Trùng Đài
Ngàn năm hận gã Uyên-Tài có khuây?
Thương nào khuây
Nhớ nào khuây!
Mai kia xanh đậm hồng gầy
Một cơn, biết có
Vi hoa nới tay?

Trả Ta Sông Núi

Trả bốn nghìn năm dựng nước nhà,
Sông khoe hùng dũng, Núi nguy nga.
"Trả ta Sông Núi!" Bao người trước
Gào thét đòi cho bọn chúng ta.
Trả ta Sông Núi! Từng trang sử
Dân tộc còn nghe vọng thiết tha
Ngược vết thời gian, cùng nhấn nhủ:
Không đòi, ai trả Núi Sông ta?

Cờ báo phục hai Bà khởi nghĩa
Đuổi quân thù xưng Đế một phương
Long-Biên sấm rập sa trường
Ba thu xã tắc miều đường uy nghi
Xót nỗi giống quàn chi thân bồ liễu,
Giòng Cấm-Khê còn réo tinh anh
Một phen Sông Núi tranh giành
Má hồng ghi dấu sử xanh đời đời

Bể dâu mấy cuộc đổi dời,
Lòng trăm họ vẫn dầu sôi bùng bùng
Mai-Hắc-Đế, Phùng-Hưng Bối-Cái
Liều thế cô dang lại biên cương
Đầu voi Lệ-Hải Bà-Vương
Dù khi chiến tử vẫn gương anh hào

Tinh thần độc lập lên cao,
Sài lang kia! Núi Sông nào của người?

Núi Sông ấy của người dân Việt
Chống Bắc phương từng quyết thư hùng
Ngô-Quyền đại phá Lưu-Cung,
Bạch-Đằng-Giang nổi muôn trùng sóng reo
Hồn tự chủ về theo lửa đuốc
Chữ Thiên thư "Nam quốc sơn hà";
Phá tan nghịch lỗ không tha
Tướng quân Thường-Kiệt gan già mấy mươi!
Gươm chiến thắng trở vờ Đông-Bắc,
Hịch Vải nêu tội giặc tham tàn,
Dựng nhân nghĩa, vớt lầm than
Danh thơm ả ngoại, sấm ran biên thù.
Khí thiêng lửa chói tư bề,
Phường đô hộ có gai ghê ít nhiều?

Cửa Hàm-Tử vắng teo vết Cáo,
Bến Chương-Dương cướp giáo quân thù.
Trận Đà-Mạc dấu rắng thua,
Làm Nam quý, chẳng làm vua Bắc đình
Chém kiêu tướng đồn binh Tây-Kết,
Triều Phú-Lương găm thét giang tân
"Phá cường địch báo hoàng ân"
Trẻ thơ giòng máu họ Trần cũng sôi.
Kìa trận đánh bè trôi sóng dập,
Sông Bạch-Đằng thây lấp xương khô
Những ai qua lại bây giờ,
Nghe hơi gió thoảng còn ngờ quân reo.
Hịch Vạn-Kiếp lời khêu tướng sĩ,
Hội Diên-Hồng quyết nghị toàn dân
Khuông phù một dạ ân cần,
Vó thiêng ngựa đá hai lần bùn rây,
Sơn hà mấy độ lung lay
Máu bao chiến sĩ nhuộm say màu cờ.

Cảm ý Núi ngòi mơ độc lập,
Thuận tình Sông trôi gắp tự do,
Ấy ai đầu dựng cờ đờ,
Gấm thêu lời chiếu Bình Ngô thưở nào?
Cơ nguy khốn ra vào sinh tử,
Thân nằm gai lòng giữ sắt son
Linh-Sơn lương chứa hao mòn
Quân tan Côi-Huyện chẳng còn mây may.
Chén rượu ngọt cùng say thắm thía
Tình cha con mà nghĩa vua tôi.
Thuận dân là hợp ý trời
Sử xanh chót vót công người Lam-Sơn

Quốc dân chung một mối hờn
Cần câu đánh giặc mà hơn giáo dài!

Chống ngoại địch gươm mài quyết chiến,
Voi Quang-Trung thẳng tiến kinh kỳ;
Phá Thanh binh, trận Thanh-Trì,
Sông Hồng khoảnh khắc lâm ly máu hồng.

Núi rậy sấm cho Sông lòe chớp,
Cờ Tây-Sơn bay rợp Bắc-Hà
Xác thù xây ngất Đống-Đa
Bụi trường chinh hãy còn pha chiến bào.

Tinh thần độc lập nêu cao,
Sài lang kia, Núi Sông nào của người?

Cường quyền vẫn muôn đời cưỡng áp
Dưới bàn tay giặc Pháp càng đau
Chúa tôi rõ lệ cùng nhau
Khuê chiêng hải ngoại rừng sâu kéo cờ
Dạ Cầm-Vương trợ trợ thiết thạch
Kẻ Văn thân Hiệp khách cùng chung
Hoàng-Hoa-Thám, Phan-Đình-Phùng
Khói reo Thanh Nghệ, lửa bùng Thái-Nguyên
Hợp Nghĩa-thực kết liên đồng chí
Xuất dương tìm tri kỷ Đông Đô,
Phan-Sào-Nam, Phan-Tây-Hồ
Long đong bốn bể mưu đồ cứu dân
Vận nước chứa hết tuần bĩ cực
Sức người khôn đo sức ông xanh
Mỗi phen gắng gỏi tung hoành
Thương ôi, sự nghiệp tan tành mỗi phen!
Nguyễn-Thái-Học gan bèn chí cả
Hợp đồng bang dóng dả nên đoàn
Rừng xanh bụi đỏ gian nan
Mong đem nhiệt huyết đội tan cường quyền
Tổ chức việc tuyên truyền ám sát
Khắp nơi nơi từng hạt từng châu
Xiết bao hy vọng buổi đầu
Một đêm Yên-Bái ngờ đâu tan tành.

Ôi! Việt sử là tranh đấu sử
Trước đến sau cầm cự nào ngơi
Tinh thần Cách mạng sáng ngời
Bao người ngã, lại bao người đứng lên.
Ngày nay muốn Sông bèn Núi vững
Phải làm sao cho xứng người xưa
Yêu nòi giống hiểu thời cơ
Bốn phương một ý phụng thờ giang sơn
Đừng lo yếu, hãy chung hờn
Cần câu đánh giặc từng hờn giáo dài.

Trả Núi Sông ta! Lời dĩ vãng
Thiên thu còn vọng đến tương lai
Trả ta Sông Núi, câu hùng tráng
Là súng là gươm giữ đất đai...
Trông lên cao ngất phương trời
Hồn thiêng Liệt sĩ bừng tươi sắc cờ.

Xuân Tứ

Oanh thanh lịch lịch chuyển u tùng
Xuân tứ triền miên thực dữ đồng
Ngạnh chất bình do phiêu nộn thúy
Cựu thời hoa dĩ biến tân hồng
Hỗn trần ưng ngộ vô vi thuyết
Tận tụy hà thương bất đảo ông!
Khước tiếu lãng tăng tam sở bối
Thanh thiên hư ỷ kiểm thư hùng

Tiếng oanh hót vòm cây đứt nối
Ai cùng ta bối rối lòng xuân?
Cánh bèo ngơ ngác giang tân
Màu xanh chất cứng bao lần nổi trôi
Và đây nữa: Hoa thời xưa đó
Vụt biến sang màu đỏ chói lò...
Tấm thân bụi lấm bùn pha
Thuyết Vô Vi có thấy là thanh tao?
Say đến chót xem nào, Phỗng đá!
Tên gọi Ông-chẳng-ngã; lo gì!
Lãng tăng cười những ai kia
Gươm thiêng chống mãi chưa hề ra tay.

Đuốc Thơ

Non sông một buổi nằm tanh máu
Lửa khét oan cừu đỏ bốn phương
Đối diện khóc trên mùa hợp tấu
Trời thanh bình cũ đất hiền lương

Có bao giờ nữa trắng là ngọc
Mây lại là tơ như trước kia
Hoa lại vàng son rừng lại vóc
Cỏ là nhung giải lối thôn quê!

Bao giờ? Biết có bao giờ nữa?
Ngọc nát tơ rời, chẳng được đâu!
Nhân loại tử phen gây khói lửa
Thôn nhung rừng vóc mãi phai nhàu

Trắng hết là trắng của Ái Ân

Mây trôi ràng buộc ý xa gần
Hoa còn đâu nữa tình phong nhụy
Cỏ mất mùi hương tóc gái tân!

Còn ai đau nỗi đau trời đất,
Buồn nỗi buồn thiêng của núi sông?
Ta nhớ thương hồn hoa cỏ mất
Theo làn mây nhẹ ánh trăng trong

Núi phía Nam hề, sông phía Bắc!
Trời phương Đông hỡi, đất phương Tây!
Mặc cho những kẻ mài gươm sắc
Ta chỉ mài riêng ngọt bút này...

Sao cho cái Đẹp, từng như nhuộm
Vĩ lũ diên rồ, lại thẩm tươi!
Bàn tay Nghệ Thuật nêu cao đức
Thieu sạch lòng tham hộ Giống Người

Năm tháng rồi đây sẽ Thuấn Nghiêu,
Đầy xuân đầy nhạc đắm tình yêu
Non sông trời đất khô nguồn lệ
Hoa cỏ mây trắng lại diễm kiều.

Xứ Bụi Hồng kia bưng chói lói
Hào quang tỏa khắp chín mười phương
Ngôi Thơ một sớm cao vòi vọi
Nhân loại châu quanh ngát khói hương

Xuân Thanh Bình

Khói đưa trừ tịch trầm gậy biếc
Hương đón nguyên tiêu nụ mở đào
Nhựa réo thanh bình vang trái đất
Cho lòng dâu bể cũng xôn xao

Thuyền thơ chở hứng lên cao
Sông xuân lại có đêm nào nguyệt hoa
Bạc trôi từng lớp sao sa
Bấy màu mây, cửa Tháp Ngà vấn vương

Trời khuya chợt vắng khúc Ngư-Dương
Đá thét vàng kêu nhịp trống cuồng

Sức tình trông ra ngoài giấc mộng
Hãy còn run rẩy ánh trăng xuống

Tơ xuân rối loạn ai guồng
Mà nghe lòng Tháp buông tuồng khói mây?
Gió thanh bình đã về đây
Mưa với trừ tịch trắng đầy nguyên tiêu

Tình Si

Vì ai làm một bài thơ
Tự¹ bao giờ, đến bây giờ mới xong
Đầu trang vắng vặc gương trong
Nhạc lơ cánh bướm hương phong nộ đào
Cuối trang vẫn điệu xôn xao
Lửa si mê bùng cháy vào làn môi.
Đền nhau chẳng đợi luân hồi
Mười lăm năm họa chút nguôi giận hờn!²
Sánh vai căn vặn nguồn cơn
Miệng Người Yêu có ngọt hơn trăng rằm?
Anh rằng: Đôi cánh phượng tâm
Mái Tây vừa thoảng hương trầm đó Em!
Kề vai căn vặn nỗi niềm
Má Người Yêu có tơ mềm tuyết nhưng?
Em rằng: Một đóa phù dung
Mấy tang thương vẫn ngại ngừng gió mưa!

Lời sao lời mới dễ ưa!
Vàng nghiêng lòng chén, hoa chưa ráo thề...
Hoàng-Hà chi thủy lai hề?
Phó cho Sông chảy ngược về Trời cao!

Ghi chú: trong tập *Đời Vắng Em Rồi Say Với Ai*, bài thơ này có tựa là **Một Bài Thơ**.
Cũng trong tập này

(1) chữ "tự" đổi thành chữ "từ"

(2) hai câu này đổi thành *Đền nhau một chiếc hôn rồi Mười lăm năm biết có nguôi giận hờn?*

Cảm Truyện Nàng Tơ

Khoảng đôi bờ chữ máu xôn xao

Nét mực bay hoa mở tuổi Đào
Ai oán tình Tư thiên tuyệt kỹ:
Tang, tùng...! Nước chảy khóc non cao

Từ hôm mười ngón đỏ bi thương
Nhịp trúc lời ca dứt vắn vương
Bút ấy ngờ đâu thề ấy cời
Đêm nào... cho bến lại Tầm-Dương!

Cho Tầm-Dương lại bến Cô-Tô
Quạ thét trắng tà rụng lá ngô
Đàn phởi chiêm bao Chùa vọng xuống
Con thuyền Linh Cảm ghé vi lô

Sóng đều hiu giỡn mái chèo say
Phách giạt Mê-Hà quạnh tối nay
Trở giấc, đèn thu bông kết lửa
Trang từng trang, đã vương tơ đầy.

Mai Trắng

Xuân mới, ba mươi sáu nồn nường
Riêng cảnh mai cũ chiếm yêu đương
Dài sông nghĩa ấy tình cao núi
Pha tuyết thân này mặt nhuộm sương
Chẳng đợi Đông-quân làm Đạo-chủ
Vẫn là Hoa-hậu sánh Thi-vương
Giang-Nam mộng lẫn vào Giang-Bắc
Trời bốn phương, lòng chỉ một phương

Tâm Sự Phố Phường

Tâm sự chìm sâu bụi phố phường
Nghẹn ngào hơi thở lớp tang thương
Hỡi ơi! Hà-Nội bao đêm trắng
Từng đón lòng ta mỗi ngã đường

Vì ta nghe thấu vào hơi thở
Nhìn thấu vào tâm sự bốn phương
Tiềm thức đêm đêm trời rộng mở
Ta chờ linh cảm ý quê hương

Không gian từng kết hình trong mộng
Và sắc thời gian ở chiếu giường
Sông núi xa xưa về hiện bóng
Hồn say ta vượt hết biên cương

Lê đâu, và nữ nào, ta để
Cố quận riêng mình xót nhiều nhương!
Trận gió ghê tanh mùi chiến địa
Thành mây giợn đỏ máu tà dương

Hỡi gươm đáy sóng, rùa chân tháp!
Ta hiểu rồi, Ngươi, nỗi đoạ trường!
Gió lại còn tanh mùi phẫn sát
Và mây còn đỏ máu hiền lương

Ngõ cụt nào kia trắng lạnh lắm?
Ngã ba này nữa xám màu sương!
Thanh bình cõi ấy xa nghìn dặm
Gạch ngói nằm rên rỉ vết thương

Từng con mắt gỗ hoen giòng lệ
Tiếng khóc thầm dâng mỗi vách tường
Đá cũng nhàu gan bia Tiến-Sĩ
Cây vườn Bách-Thảo tóc phai hương

Chợt tiếng ai gào muôn điệp khúc
Tự Hồ-Tây lại, Đống-Đa sang
Cầu Long-Biên với cầu Thê-Húc
Bền sắt tươi son hện đá vàng

Tâm sự bấy lâu đà cởi mở:
Thanh bình không phải giấc mơ xuân!
Đêm nay Hà-Nội đắm hơi thở
Vào nhịp cười say một gã cuồng.

Lộng Chương

Đợi suốt mười năm một đứa con
Là đây: trời đất bỗng vàng son
Hoa, mùa xuân tới, hoa bùng nở
Trắng, đến rằm, trăng lộng lẫy tròn

Từ hôm nay nhì! Suối hào quang
Nổi mãi giòng Thơ họ Vũ-Hoàng

Ngọc nhả thành Chương, Oanh ríu rít
Ôi lòng cha mẹ khúc tâm xoang!

Con ngủ trong nôi mộng dịu hiền
Chung quanh, đời chợt lắng bình yên
Nghe từng nét mặt từng hơi thở
Hiện bức tranh thần, bản nhạc tiên

Thơ Say, Vân Muội, Mây, Rừng Phong,
Liên tiếp ra đời, tưởng vẫn không
Phải có một thằng Tuân mới đủ
Cho ta mừng thấy lũ con đông

Hoa đến mùa, trăng đã đến tuần,
Ước mơ đã hiện Vũ-Hoàng-Tuân
Đầy trời ánh sáng, hương đầy đất
Lòng kết vàng son hội mở xuân.

Thủy Tiên

Từng non giao cánh bể giọng thuyền
Mở một phương trời hỏi túc duyên
Người kết thơ Mây còn có Mộng
Hoa soi gương Nước hẳn là Tiên!
Chén vàng đầu đó lia trăng xuống
Gót ngọc này đây vượt sóng lên
Trong cõi yên ba đều khác tục
Có gì trong rượu, hỏi Thanh-Liên!

Tuổi Xanh

Trăng dịu từ phen gặp gió lành
Sông lam từ buổi gặp non xanh
Từ hoa quen bướm trời quen đất
Em đã yêu rồi, đã của Anh!

Thuở ấy tuổi Vàng hay tuổi Đá?
Yêu nhau ai tính tuổi bao giờ!
Gối xuân chỉ biết từ nghiêng sóng
Vần điệu trôi dài mãi tuổi Thơ

Tuổi dẫu Vàng bay, dẫu Đá qua,

Vàng chưa ai nhạt, Đá ai nhòa.
Trái tim vẫn tuổi Đồng trinh bạch
Thì sắc hương còn vẹn tuổi Hoa

Thời gian có mỗi cánh chim bằng
Vũ trụ sang mùa tận thế chẳng?
Anh vẫn còn Thơ về giáng bút
Em còn Hoa đủ kết hoa đăng

Hoa gieo ánh sáng ngập tinh cầu
Bút vẽ thành Thơ giấc mộng đầu
Nắng rộng mưa dài thu một nét
Không gian còn lại có bề sâu.

Lửa đôi tái thế vẫn tương phùng
Nguyên Thủy nào đâu khác Cực Chung
Anh muốn đìu Em giờ hiện tại
Nghe trăng hòa điệu nước lên cung

Hòa điệu lên cung trăng nước rậy
Xuyên ngang gió trận giọc mây thành
Tuổi Thơ này với Hoa Niên ấy
Muôn trước ngàn sau thăm thẳm xanh

Đăng Trình

Bao nhiêu hạt cát bến sông này
Đã bấy nhiêu ngàn thế kỷ nay
Ta vượt ngàn năm đường ánh sáng
Tự ngoài Vô Tận đến nơi đây

Trái Đất mừng ta nhạc vút cao
Băng sơn gầm thét hỏa sơn gào
Bóng ta in xuống chân trời mới
Nhật Nguyệt hai phương ngửa mặt chào

Muôn màu chen dự lễ đăng quang
Biển nước xanh lơ biển cát vàng
Hoa tím buông lơ sừn cỏ biếc
Ôi rừng trinh bạch đảo hồng hoang!

Nhưng về thiên nhiên tự buổi đầu
Với thời gian đã mất về đâu?
Núi sông mòn mỏi bao hưng phế

Hiện nét già nua mặt địa cầu

Đại lục buồn soi bóng đại dương
Cỏ hoa rừng đảo úa dần hương
Cũng như Trái Đất khô dần nhựa
Còn, chỉ còn dư vị chán chường

Đêm đêm ta giõi mấy tầng cao
Tìm một không gian mới lạ nào
Lấp lánh Quê Trời thơ hẹn bến
Giám mình Quê Đất mãi hay sao!

Nhân loại ra đi chẳng một lần
Hợp tan nào khác mảnh phù vân
Trên đà tốc độ siêu quang ấy
Một chuyến đăng trình một hóa thân

Này lúc vèo qua hệ Thái-Dương
Ném sau ngàn đốm lửa kim cương
Mạn phi thuyền cháy lên rừng rực
Ta gõ mà ca: Thiên nhất phương!

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

Nguồn: vuhoangchuong.com

Nguồn: <https://vietmessenger.com/books/?title=hoa%20dang&page=50>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11000 TÁC PHẨM